

NI UN PAS ARRERE!

Les dones hem estat secularment condemnades al silenci. Per això, perquè encara tenim molt recent en la memòria col·lectiva el dolorós record de la nostra paraula segrestada, no estem disposades a romandre mudes davant de la pluja diària de fal·làcies encoratjades per un partit d'ultradreta nouvingut a l'activitat parlamentària autonòmica.

Encara que considerem que no val la pena respondre al que aquesta formació planteja contra l'avanç de les dones en la igualtat, sí que creiem necessari informar a tota la societat –a les dones i també als homes que, cada dia més, comparteixen les nostres reivindicacions feministes– de quina és la realitat que, conscientment, falseja eixe grup polític. Amb l'eclosió d'aquest, Espanya ha deixat de ser “l'excepció” d'Europa, ja que ara hi ha una extrema dreta perfectament visible i, per primera vegada, en solitari, aparentment independitzada del partit conservador que la va acollir durant tota la democràcia.

Deixant a banda l'ús pervers del llenguatge amb el qual tracten d'enfangar el feminisme i equiparar-lo a les manifestacions més ignominioses de la història, el moviment que defensa la igualtat de les dones i el seu dret a viure lliures de violència **no és nazisme**; el “feminazisme” és una fabulació masculista per a tractar de posar en el mateix pla ideologies que en absolut ho estan.

VOX li ha declarat la guerra no únicament a la immigració, sinó també a les dones convertides en els negres d'aquesta imitació nacional de Ku Klux Klan que dispara consignes de supremàcia masculina.

Perquè aquesta ultradreta pàtria que abomina del que denominen “ideologia de gènere” –com si nomenar el feminisme o la igualtat anara a fer-los cremar en les calderes de Pedro Botero– no vol apartar-se ni un mil·límetre d'aquella altra “ideologia”, la patriarcal, la que ha mantingut segles confinades a les dones.

Sembla que no poden triomfar si no ens aparten de l'escenari polític i social i ens retornen a la cuina, degudament allixonades en les consignes de la Secció Femenina.

És el colp, el càstig, la ràbia, la reacció del més ranci i violent masculisme davant l'indici que puguem aconseguir finalment una conquesta no merament cosmètica del poder que abans es concentrava exclusivament en mans masculines. No ho hem aconseguit encara, però els avanços fins aleshores–ja siga en forma de protecció legal a les dones víctimes de violència de gènere, de recursos que faciliten l'autonomia vital femenina, de negar-nos al repartiment dels xiquets per ordre judicial com si foren mers objectes o, simplement, de la llibertat per a prendre els carrers i protestar, perquè ens violen i ens maten quasi amb total impunitat– són suficients com perquè el sistema patriarcal que defineix i defensa aquesta ultradreta desplegue els seus ariets.

Com Susan Faludi assegurava en 1991, quan va analitzar la reacció contra el feminisme a principis dels 80 i la va batejar com “la guerra no declarada contra la dona moderna”, la por del masculisme al fet que consolidem el terreny guanyat és motiu suficient: cal retornar-nos, com siga, a la casella d'eixida.

I en aquest objectiu s'enquadra la campanya de VOX i del seu líder a Andalusia, algú que, cal recordar, va ser expulsat de la carrera judicial per prevaricar en un Jutjat de Família i dictar una resolució injusta, sabent que ho era, contra una mare. Si més no, és de vergonya que qui va ser condemnat per prevaricació s'obstine a negar la realitat i afirmar, menyspreant les dades, que Espanya pateix una epidèmia de falses denúncies contra els homes, acusats per pèrfides dones que simulen el maltractament.

Davant de la ceguera voluntària del conservadorisme d'extrema dreta, les xifres: s'estima que només entorn del 30% dels casos de violència masclista es denuncien; a més, d'1,2 milions de denúncies presentades entre 2009 i 2017, només 96 (el 0,01%) van resultar no reals, segons la Fiscalia General de l'Estat.

Aquest percentatge va ser del 0,001% en 2017 (166.260 denúncies en total, de les quals dos van resultar no acreditades). És a dir, un nombre infinitament més residual que el d'altres tipus de delictes, com la simulació de robatoris per a cobrar una assegurança, per exemple, i que, no obstant això, ningú qüestiona ni s'escarota, ni es demana la derogació de la llei de contracte d'assegurança.

Perquè mantindre les dones callades, a casa, “amb la cama trencada”, com deia el refrany, és l'objectiu de la campanya d'aquesta formació política que presumeix sense complexos de masclisme. És en aquest masclisme on s'enquadra la seua exigència de derogar la Llei Integral contra la Violència de Gènere, un text legal que es va aprovar per unanimitat de tots els grups parlamentaris en 2004 i que va convertir a Espanya en el país més avançat en matèria de protecció a les dones.

Ara, emparant-se en la fal·làcia que “també elles maltracten i maten”, VOX ha posat la lluita contra la violència de gènere en la diana i pretén, si no revertir la llei, sí que neutralitzar-la amb una altra dirigida a protegir expressament als homes d'una violència femenina que la realitat confirma que no existeix més que en casos excepcionals.

I partint que totes les accions humanes tenen excepcions, que són les que confirmen la regla, mai s'ha legislat per als casos puntuals que, a més, estan perfectament coberts i protegits en el Codi Penal. Equiparar la violència és negar el caràcter estructural de la que patim les dones sols pel fet de ser-ho i minimitzar de forma intolerable el quasi un miler de víctimes mortals que, des que existeixen registres oficials en 2003, el masclisme assassí ha segat Espanya.

Per no parlar directament d'apologia del terrorisme de gènere... El que ha portat al compromís social, polític i institucional del Pacte d'Estat contra la Violència de Gènere. No es tracta ja només que aquesta ultradreta embravida traga pit per voler imposar-nos el verí de la reculada de drets a les dones.

És igualment important deixar clar que idèntica responsabilitat tindrà en això qualsevol partit que es recolze en aquesta formació i faça concessions a les seues pretensions, com tristament s'està evidenciant a Andalusia per part del Partit Popular i Ciutadans, girant l'esquena a l'obligat compromís amb la defensa dels drets humans (en aquest cas, el dret de les humanes a gaudir d'una vida lliure de violència), menyspreant tota la normativa internacional vinculant subscripta per Espanya en aquesta matèria.

Finalment, està igualment la nostra pròpia responsabilitat. Cal que la societat es mobilitze i prengui consciència del que tenim, tant el Govern a qui hem donat suport depositant el nostre vot, com el que hem permès per no acudir a les urnes.

D'ara endavant, amb les properes cites electorals i en la pròxima primavera, s'imposa la necessitat que, especialment les dones, per tot el que ens juguem, exercim la nostra responsabilitat democràtica i deixem clar que els nostres drets són intocables i que no hi ha pacte possible amb els qui defensen en les institucions les pretensions dels violents.

No callarem.

Ni un pas arrere!

ORGANITZACIONS SIGNANTS:

XARXA FEMINISTA DE DRET CONSTITUCIONAL

Julia Sevilla

FEDERACIÓ ESTATAL DE DONES PROGRESSISTES

Yolanda Besteiro

FEDERACIÓ NACIONAL